

АНТОН РАДОСЛАВОВ
ЛИХВАТА Е КРАЖБА
ЧАСТ I

chitanka.info

ВЪВЕДЕНИЕ

Дълги години се занимавах с този въпрос, четох различни западни и български икономисти, юристи, философи и богослови, надявах се че е възможно да съществува европейски мислител, който да бъде цялостен и завършен в своя възглед, но нищо подобно не се случи.

Месеци наред бях в Западна Европа и се срещнах с мнозина почтени и мислещи хора, възнамерявайки да издиря нещо повече по въпроса за лихвата и измамата, наречена хартиени пари. Ако ли да бяха много компетентни в областта на професиите си, тези достопочтени господа обясняваха света твърде редуционалистки, без да отчитат наличието на много други действително съществуващи принципи. Ако бяха добре подготвени политици или религиозни проповедници, то пък не бяха познавачи на финансовите и стопански науки. Ако ли пък бяха отлични финансисти, то нямаха разбиране за значението и свойствата на политиката и идеите. Въобще, лесно няма!

По посока към преодоляване на редуционализма вече две десетилетия някакъв ред се опитва да сложи неоевропейската школа на германския философ Пиер Кребс (www.thule-seminar.org), която в последно време вече набира скорост, но засега все още само като мащабен исторически проект.

Успях да се запозная с трудовете на гениални стопановеди като д-р Карл Щайнхаузер и знаменития швейцарец Ханс-Юрген Клауснер, който напук на швейцарските лихвари създаде организацията WEG (www.weg.org), доказвайки и на най-големите скептици, че е възможно да бъде разтърсена из основи сатанинската им лихвено-кредитна система.

Обаче Швейцария днес е всичко друго, но не и свободна страна. Зад високия жизнен стандарт на швейцарците зее огромна пропаст и много скоро те ще плащат скъпо и прескъпо за своето самодоволство, бездушие и високомерие.

Днес „пророкът“ Клауснер продължава своя поход срещу банкерите-лихвари в сърцето на европейския континент — Виена и много скоро идеите му ще завладеят всички европейски народи и света.

Това е така, защото големият въпрос на живота си остава винаги същия — за какъв принцип се бориш, какъв е принципът в името на който съществуваш на тая нещастна земя, както обичаше често да пита големия български културолог Владимир Свинтила.

От автора

ЗАЩО ЛИХВАТА Е КРАЖБА?

Лихвата е кражба, защото тя не е доход за извършена полезна работа, а възнаграждение за лентяйство. Лихвите не само са нетрудов доход, но преди всичко това са липсващите пари за заплати на работниците, за по-добри условия на труд и т.н. По определение на австрийския стопановед Щайнхаузер парите са мярка за свършена работа и дейността на едни действителни пари се състои в това, те да наблюдават как хората работят, сиреч те би следвало да бъдат средство, а не цел на стопанската деятелност.

Работата на един banker-лихвар се изчерпва единствено с това да нагласи лихвения си часовник, за да може касата в неговата банка непрекъснато да звъни. За един потънал в дългове „свободен“ предприемач не остава нищо друго освен да намали заплатите на работниците си. Всъщност реалните врагове на работничеството не би трябвало да бъдат „свободните“ предприемачи, а именно bankerите-лихвари, които със средствата на „закона“ (създаван от техни послушни слуги в парламентите) тероризират, а когато решат, докарват и до фалит набелязаната жертва — „свободен предприемач“.

През XIX-ти век един френски радикален реформатор — Пиер Жозеф Прудон, водеше борба за премахване на лихварството и с това печелеше за каузата на социализма много привърженици. Но ротшилдовци и компания с помощта на медийния си слугинаж се погрижиха идеологически водач на социалистическото движение да стане някой, който не представлява опасност за банките им. Този някой беше Карл Маркс. На него бе поверена отговорната задача да отклонява вниманието на работничеството от банките.

Този висш идеолог на комунизма не закриляше експлоатираните, както някои погрешно си въобразяват, а експлоататорите.

За bankerите-лихвари няма по-опасни врагове от свободните предприемачи. За разлика от работниците, които не могат да си позволят да загубят своето работно място, предприемачът не може да бъде изхвърлен през вратата, защото тази врата е на сградата, която му

принадлежи. Това важи преди всичко за предприемачите, чиято воля най-мъчно може да бъде пречупена — свободните селяни. Те могат да издържат най-дълго, защото имат в ръцете си средства, от които по никакъв начин не можем да се лишаваме като хора — това са хранителните продукти.

Карл Маркс беше един жалък предател на своето собствено социалистическо движение. За своето предателство той бе щедро възнаграждаван от една банка. И то не от коя да е, а от най-значителната банка на света. Той беше в списъка на получаващите заплата при банка Ротшилд в Лондон. Марксистите взеха на прицел своите „класови“ врагове — предприемачите, от две страни:

1. От позицията на социалистически профсъюзни функционери с постоянни искания за повишаване на заплатите.

2. От позицията на социалистически държавни функционери чрез постоянни покачвания на данъците, държавните такси и др., които ако беше необходимо биваха събирани с помощта на безпощадно финансово законодателство.

Именно стремежът да се унищожи свободното предприемачество обяснява, защо ротшилдовци и компания подкрепяха не само социализма, но от самото му създаване и неговият най-радикален вариант — болшевизма. За bankerите-лихвари, комунистите са по-подходящи за извършване на политическата им поръчка, защото те осъществяват значително по-енергично ограбването на свободните предприемачи и тяхното ликвидиране. И така, те финансираха комунистическите метежи в Русия, Унгария, Бавария (па дори и Царство България преживя националния позор, известен като „войнишко въстание“) в периода 1917–1919 г. От гледна точка на bankerите-лихвари, колкото повече „свободни“ предприемачи попаднат под тяхна зависимост, толкова по-могъщи стават техните банки. Купеният социализъм бе най-подходящ за тази тяхна цел.

КАКЪВ Е СКРИТИЯТ ЛИХВАРСКИ ЗАМИСЪЛ НА КОМУНИЗМА?

Карл Маркс бе развил в своите съчинения идеята да се установи по целия свят диктатура на пролетариата, като се премахнат почти всички човешки права и се въведе шестдневна работна седмица, където всичко ще принадлежи на държавата, унищожаване на класите — сиреч унищожаване на обществената йерархия, отнемане на средствата за производство от свободните предприемачи, редуциране на отделния човек до биология, налагане на фройдисткия принцип на удоволствието, заличаване на разликите между града и селото, погражданияване на света (ще рече изкореняване на селячеството) и т.н.

Но брадатият политикономист съвсем умишлено пропускаше обстоятелството, че „държавата“ в този си вариант не е нищо повече от един инструмент в ръцете на банкерите-лихвари. Как става това?

Нека вземем за пример държавата САЩ. Съгласно конституцията на САЩ от XVIII — ти век, парите трябва да се печатат от американското правителство, да се пускат в обръщение безлихвено и да не правят дългове. Първите американски колонисти са практикували тази система, установена и със закон. Правителството на САЩ печатало хартиените пари, които употребявало за изграждането и поддръжката на обществените съоръжения и институции, също така и всички правителствени разноски. Опитът ги научил да не пускат в обръщение неограничени количества банкноти, а да внимават покупателната им способност да не се променя във времето. Ще рече, че пусканите в обръщение хартиени пари са съответствували на стойността на предлаганите за продажба стоки и услуги. В противен случай може да се развие една от двете ситуации:

1. Да се появи излишък на пуснати в обръщение хартиени пари, което води до повишаване цените на стоките и услугите, сиреч инфлация.

2. Недостиг на пуснатите в обръщение банкноти. Може да се случи, ако правителството не отчете евентуално засилване на стопанската дейтелност в обществото. Тогава цените на стоките падат и се получава дефлация. Това може да се избегне, като веднага се пуснат в граждански оборот нови книжни пари. Всички американски колонии, които следвали тази кратка рецепта достигат благосъстояние, и то за много кратко време. Цените на продуктите били стабилни, а безработицата — непознато явление. Основният въпрос за самостоятелността на една държава, обаче, е — кой печата нейната валута? Дали това ще е нейното правителство?

Или пък някой друг? Става така, че на 22.12.1913 г., пренебрегвайки разпоредбите на тогавашната американска конституция, посредством подкупи, измами и изнудване, bankerите-лихвари сполучват да склонят американското правителство да им преотстъпи правото за емитиране (печатане и пускане в граждански оборот) на американската валута. В резултат на това правителството се принуждава да взема заеми от bankerите-лихвари срещу държавни облигации, лихвите по които плаща американския данъкоплатец. Това са така наречените „лихвени пари“.

От 22.12.1913 г. с независимостта на САЩ е приключено! След седем месеца започва Първата световна война...

ОТКЪДЕ ПОЧВА РАЗВАЛАТА?

Как и защо се е удало на банкерите-лихвари да придумат аристократичните владетели на Европа да им преотстъпят правото за емитиране на пари, си остава една загадка. Все пак се знае от историята, че холандците първи попадат в клопката им преди повече от 300 години. Така, през 1688 г. банкерите-лихвари предлагат на принца на Орания (област в Холандия) да сложи на главата си английската корона, ако се съгласи вече като английски крал да им предостави правото за емитиране на пари в Англия. Те му обещават, че неговият тъст Джеймс II няма да пострада, че той — холандския принц, вече като английски крал, ще може да заема от тях всякакви парични суми с 8% лихва, че всяка банкнота, която те отпечатват и пускат в обръщение ще носи надпис с изричното указание, че при желание на притежателя ще може да се обменя в тяхната „Bank of England“ срещу златни или сребърни монети и ред други обещания... Явно непознавайки ролята на книжните пари в стопанския живот на хората, принцът на Орания се съгласява с тях. Английският крал Джеймс II е прогонен скоропостижно от кралството си и намира впоследствие убежище в двора на Луи XIV, а Уилям III и Мери заемат английския престол. Шест години по-късно се учредява „Bank of England“ — 1694.

Банкерите-лихвари наричат новата си банка така, неслучайно! По този начин се налага всеобщото убеждение, че тази банка е правителствена и че напечатаните от нея пари са собственост на държавата. Това била действителната причина, поради която твърде малко хора посещавали банката, за да обменят своите банкноти срещу златни монети. Всеки англичанин имал пълно доверие в тази „английска“ банка и бил убеден, че в нея, винаги и когато поиска, може да обмени всички свои банкноти срещу златни монети. Собствениците на „Bank of England“ естествено злоупотребяват с това неограничено доверие, като напечатват милиони банкноти без златно покритие и ги пускат в обръщение. По този начин те се обогатяват с милиарди. Още в

самото начало bankerите-лихвари пренебрегват поетото задължение, всяка емитирана банкнота да има златно покритие. Ако тези мошеници например печатат 1 000 000 лири на банкноти и ги дават в заем, то те би трябвало да пазят същото количество лири в златни монети. В действителност те можели да покрият със златни монети само 2% от тази сума, т.е. в случая 20 000 лири. Останалите 980 000 лири оставали без златно покритие, само на хартия! Тези 980 000 лири тогава идват като чиста печалба за bankerите-лихвари при положение, че заемът е безлихвен. Но те давали хартиените пари в заем срещу 8% годишна лихва. Сиреч към тези 980 000 лири чиста печалба се прибавя и печалбата от 8%-ната лихва, която е — 80 000 лири. И така чистата печалба на bankerите-лихвари нараства на $980\,000 + 80\,000 = 1\,060\,000$ английски лири. И всичко това, при положение, че те рискуват само с 20 000 лири в златни монети! По този начин акционерите в „Bank of England“ мултиплицират парите си и тръгват да завладяват света. Тези мошеници в момента, в който са започнали да емитират пари, без да спазват необходимото договорено златно покритие, са се превърнали във фалшификатори, и то от грандиозен мащаб.

„Тридесет и три години след като Кромуел разрешава на евреите отново да се установят в Англия, там идва един холандски принц от Амстердам. Той бил обграден от цяло множество евреи от онзи еврейски финансов център. След прогонването на неговия кралски тъст, той благосклонно приема да се възкачи на британския трон. Последица от това е въвеждането на държавните заеми чрез основаната шест години по-късно «Bank of England», с цел кредитиране на британската корона. Дотогава Англия се справя със финансите си без да прави държавни дългове, но с идването на евреите на това се слага край. По това време възниква и зложната къща, като търговско предприятие. Историята на второто установяване на евреите в Англия оставя дълбока следа от машинациите им, в резултат на които английската нация здраво се обвързва с дългове. Всяка степен и титла, която придобивал евреинът и нарастващото му участие във

вътрешните работи на нацията се придружава от многократно нарастване на държавния дълг към «Bank of England». Върховата точка на задлъжняване е достигната, когато при кабинета на Аскуит и Лойд Джордж, вкарани от евреите в скандала «Маркони», заради воденето на първата световна война се стига до задлъжняване на английската държава с фантастичната сума от 6 000 000 000 лири несъществуващи пари. Тази безсрамна измама след края на Първата световна война е надмината посредством едно дефлационно намаляване на платежните средства, което опропастило много британски производства и причинило обедняването на милиони хора...“

Уилям Гейли Симпсън („Which Way Western Man“ стр. 622) цитира А. Н. Фийлд в „All These Things“ (изд. „Omni Pubs“, 1963)

Какво е попречило на английския крал Уилям III да печата и пуска в обръщение пари със собствения си лик, пари, които нямаше да му бъдат вменени като дълг, пари, които са безлихвени? Това е едно съвсем рационално обяснение, защо bankerите-лихвари неистово мразят монархическите режими по света и така назоваваните от техните платени медии — „фашистки диктатури“?

БАНКЕРИТЕ-ЛИХВАРИ И ПЪРВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА

Целите на банкерите-лихвари в Първата световна война са: от една страна сваляне от власт на руския Цар, германския Кайзер и австроунгарския Император, от друга, задлъжняване на Англия, натрупване на колкото се може по-големи дългове към тях на Англия, Франция, Германия, Австро-Унгария и т.н., с милиарди книжни пари, предоставени срещу облигации, и от трета страна, подстрекаване и финансиране на комунистически революции във всички опустошени и обедняли от войната гладни страни и създаване на марксистки правителства, там където има сполука за това. В края на 1916 г. немският Кайзер Вилхелм II прави официално предложение на руския Цар Николай II за незабавен мир при запазване на същите граници, както преди началото на Първата световна война (Тази дипломатическа инициатива на Централните сили е подробно описана от д-р Васил Радославов, „България и световната криза“, София, 1923 г., стр. 146–151). Руският Цар, който е един от главните виновници за започването на това световно кръвополитие, отхвърля предложението на Централните сили за мир и с това подпечатва унищожението на Русия и своето собствено. Кайзерът отправя същото предложение за мир към английското и френското правителства. Те също го отхвърлят, което по безспорен начин доказва, че съюзниците от Антантата не само са подготвяли Първата световна война, но и я продължават след 1916 г.! Днес световните медии и платени историци внушават на хората, че съюзниците от Антантата били миролюбивите държави, а видите ли немците са подпалвачи на войни и ред други нелепости. През 1916 г. нито една от гореизброените цели на банкерите-лихвари не е била осъществена. И така войната продължава и до ден днешен.

В своята книга „Американско мнение“ („American opinion“, Belmont, Mass., Mai 1976) Гари Алън (Gary Allen) пише:

„През 1916 г. По време на предизборната кампания на президента Удроу Уилсън (Woodrow Wilson) навсякъде имаше големи плакати с надпис:

«Той ни запази от войната». А всеки път, когато Уилсън застава пред този плакат, той знае, че лъже: той вече е поел задължение към британците да въвлече Америка във войната. Докато той обещава на американците, че ще им спести войната, неговият представител във Англия — полковник Хауз (House), обсъжда с английските политици предтекста и лъжите, които трябва да се изфабрикуват, за да се обясни и оправдае участието на САЩ във Първата Световна война. Тези разговори се провеждат без знанието на американския сенат, в пълно незачитане на духа и разпоредбите на американската конституция...“

Удроу Уилсън продължава да уверява заслепените американци, че тази война ще бъде последната и че господството на демокрацията ще бъде гарантирано в целия свят завинаги. Той умишлено пропуска да говори за мащабните игри на американските акционери от Федералния резерв. Те вече са били получили френски и английски облигации срещу няколко милиарда книжни долара, които са щели да загубят всякаква стойност, ако в крайна сметка германците спечелят войната.

СЪЗДАТЕЛИТЕ НА БОЛШЕВИЗМА

Само пролетарският вожд Ленин получава чрез един посредник на банкера-лихвар Макс Вартбург шест милиона долара в злато. Неговият болшевишки събрат — Лео Троцки, е снабден с още по-голяма сума — над 20 милиона долара. Троцки е финансиран от крупния банкер — лихвар Якоб Шиф, който съвсем открито заявява, че болшевишката революция в Русия не на последно място е в резултат на неговата щедра финансова поддръжка. В касата на болшевишките главатарии потичат и други крупни суми, между които и от семейната банка на Ротшилд във Франкфурт.

Банкерите-лихвари са особено заинтересовани от болшевишката революция, защото заграбвайки частната собственост в Русия, те слагат ръка и върху най-крупното предприятие, представляващо особено опасна конкуренция за тях. Конкуренция, която те не могат да отстранят по друг начин — Руската централна банка. За разлика от Федералния резерв, Руската централна банка не принадлежи на ротшилдовци и мошеници, а на владетеля на Русия — Цар Николай II. Той пази своята банка, като очите си. Тя работи много добре със своите над хиляда клонове в Русия, като снабдява с достатъчно пари руските производства, без каквато и да е инфлация. Тази финансова централа на Изток е процъфтявала и с това е заплашила неимоверно bankerите-лихвари на Запад, защото и други монархически държави биха решили да последват нейния пример.

Подобно застрашително положение за bankerите-лихвари се получава 46 години по-късно, когато президентът на САЩ — Джон Ф. Кенеди решава да създаде собствени държавни пари. Има обаче една съществена разлика: обезвреждането на Руската централна банка е значително по-трудно мероприятие от обезвреждането на тогавашния американски президент. Кървавата баня, в която екзекуционните отряди на Ленин и Троцки вкараха духовния и политически елит на Русия, беше една огромна димна завеса за заличаване следите, щото дори и критичните свидетели на тези ужасяващи събития никога да не

достигнат до мисълта, че акционерите на най-големите банкови къщи на Запад са истинските подстрекатели на тази дива оргия от насилие и грабежи, и че присвояването на Руската централна банка е действителния мотив за екзекуцията на руското царско семейство. Банкерите-лихвари настояват пред тогавашния американски президент Уилсън да включи в предложението си за примирие между Антантата и Централните сили точка № 6, с която победители и победени се задължават да посрещнат Русия в Обществото на народите с този обществен ред, който Русия сама си е избрала (!) и освен това да оказват всякакъв вид подкрепа, когато Русия има нужда или изяви желание за това. С тази Уилсънова точка № 6 bankerите-лихвари изявяват своята истинска същност: съзидатели, защитници и поддръжници на болшеvizма. Бошевиките и като шефове в Кремъл винаги си останаха такива, каквито бяха от самото си начало — един хапещ пес, който bankerите-лихвари купиха и използваха за свои цели. Този хаплив пес с цялата си агресивност никога не забрави най-важната си задача като пес: да хапе всеки друг, но не и своя господар. Нападките, които болшевиките отправят срещу Запада винаги са така канализирани, че да не засегнат bankerите-лихвари, които ги финансират. Болшевиките от своя страна им се отблагодаряват за подкрепата. Като пример, само за периода 1918–1922 г. те превеждат на банковата къща Kuhn, Loeb & Co., принадлежност на лицето Якоб Шиф, внушителната сума от 600 милиона златни рубли.

МИР ПО-ЛОШ ОТ ВОЙНА

Първата световна война променя вътрешното и световното положение на Европа. Създаденият „мир“ не възстановява предвоенните си позиции, напротив, той още повече допринася за нейния упадък. Воюващите страни изразходват през войната 240 милиарда златни долара. Съглашенците задлъжняват към САЩ с 18 милиарда златни долара.

Димитър Ризов в „Европейската криза“, София, 1938 г., пише:

„Преди войната, въпреки противоречията и борбата между нейните империализми, все пак Европа бе едно цяло, господстващо над света. Всички европейци — конкуренти помежду си, допринасяха за нейното материално процъфтяване, вливащи в нейната съкровищница богатства от целия свят, черпени от всяко кътче на земята. Войната наруши нейното единство. Мирът не възстанови това единство, защото бе мир — война. Европа бе господарка на световния пазар преди войната. През войната тя обедня, поради загубата на убитите, инвалидите и измрелите от болести, вследствие намаление на търговията и изчерпване на нейните златни богатства, които до голяма степен се преляха в Съединените щати, Япония, Южна Америка, Австралия и пр. Само в Съединените Щати като резултат на европейската война в 1918 година имаше нови 20 000 милионери, в сравнение с 1914 година.“

„Банкерите-лихвари налагат Версайския, Сен-Жерменския, Ньойския и Трианонския «мирни» договори“. В своите „Военни мемоари“ Лойд Джордж описва действителната картина:

„Собствениците на националните банки са изместили дипломатите, политиците, юристите, журналистите и дават своите разпореждания със самочувствието на абсолютни повелители, които знаят, че никой не може да има възражения срещу жестоките им декрети.“

(Schluss mit Inflation, Deflation, Hochzins und Krieg
von Fred Josef Irsigler, Wynberg, Sued — Afrika, 1986)

Целта е ясна: създаване на драконовски, несправедлив мир, за да се стигне неизбежно до нова, доходоносна война и по този начин да създадат по-благоприятни условия за по-сетнешно разпространение на марксистките диктатури. В своя меморандум до „мирната“ конференция от 25 март 1919 година английския премиер Лойд Джордж пише:

„Запазването на мира зависи от това да няма никакви причини за отчаяние, които постоянно биха подстрекавали духа на патриотизма, на справедливостта или на «fair play». Нашите условия могат да бъдат сурови, даже жестоки и безмилостни, за да се получи удовлетворение, но същевременно те могат да бъдат така справедливи, щото страната, на която те ще бъдат наложени, да чувства в сърдцето си, че няма никакво право да се оплаква. Но несправедливост и надменност, проявени в часа на триумфа, няма да бъдат никога забравени и простени. По тази причина, аз се обявявам категорично против това да се откъснат от германска власт повече германци, отколкото е необходимо, за да се подчинят на една друга нация. Не мога да си представя никаква по-голяма причина за една бъдеща война, отколкото ако германския народ, който, безспорно, се прояви като една от най-здравите и мощни раси в света, бъде обграден от няколко по-малки държави, много от които се състоят от народи, които никога преди това не са имали някакво здраво правителство, но всеки

един от които включва в себе си широки маси от германската народност, които искат да се присъединят към своята родина. Предложението на полската комисия да се подчинят 2 100 000 германци на надзора на един народ от друга вяра, който още никога в развитието на своята история не е доказал, че е способен да създаде здраво самоуправление, ще трябва да предизвика, според моите схващания, рано или късно една нова война в източна Европа...”

(„100 документа към предисторията на войната
Издание на Германска информационна служба“)

Преди започването на Първата световна война bankerите-лихвари са убеждавали английското, френското, руското и италианското правителства, че ще спечелят войната в най-кратко време и че плячката ще бъде колосална. Но тя продължава повече от 4 години и милиони хора (повечето от тях от бялата раса) намират смъртта си. За bankerите-лихвари е от особена важност германското правителство да признае вината си за войната, за да могат да скрият истината. Немското правителство и народ, изправени пред избора между живота и смъртта, предпочитат живота. И англоамериканските политици с пълната подкрепа на световните медии представят това изтръгнато „признание за вина“ от Германия, като „доказателство“, че тя е планирала и удължила войната.

За каква „вина“, обаче, става дума? Димитър Ризов дава един изчерпателен отговор по тоя въпрос:

„През 1912 г., четиридесет години след създаването на Бисмаркова Германия, оборота на германската търговия надгонва вече другите велики сили и отстъпва само на английския, но износа на германски стоки е равен на английския. За времето от 1887 до 1911 г., в производството на въглища, чугун и стомана, Германия догонва и надминава производството на Англия и Франция... Германия бързо заема задморски пазари: В

Австралийския съюз, Китай, Алжир, Канада, Британска Индия, Балканите, Предна Азия и пр. В чуждите колонии Германия изнася несравнено повече, отколкото техните метрополии. Две трети от германския износ отива в Европейските страни, Англия, Франция, Австро-Унгария, Балканите и пр. Само Англия поглъща 1/7 от германската износна търговия — около един милиард златни марки. С подчертано и признато военно надмощие по суша, вече догонваща мощта на военната и търговска флота на световната империя Великобритания, Германия наистина се срещаше по всички световни пазари и пътища с Англия...“

По-нататък, по повод на „мирните“ договори, Димитър Ризов пита:

„Кой закон на правото може да се примири с продължение на умишлените и фаталните грешки на 1919–1920 г., които създадоха изкуствени държави и продължават да поставят области, населени с милиони чужди на държавата етнически и идеологически народи, под икономически и политически гнет? И тези милиони съзнателни жители да търпят, щото господстващата държава да води една политика явно предизвикателна и в съюз със смъртни врагове на тяхната обща родина? Кой закон на мира и справедливостта е съвместим с икономическото и финансово задушаване на Германия и други страни? В същност, търпението на страдащите и предизвикваните безкрайно ли е? И тяхна ли ще бъде вината за събитията, които се тласкат от враждебни тям ръце? Правото не е ли насочено и срещу тези, които методично предизвикват конфликти чрез лошото третиране на победените?“

(„Европейската криза“, стр. 42–44)

Тогавашният американски президент Удроу Уилсън прогласява програмата си за мир, в името на която САЩ участват във войната — мир без победители и победени, без контрибуции, самоопределение на народите и т.н., и т.н. Лъжи, лъжи, лъжи... Стегната в обръч, Германия отправя предложение за мир на 3 октомври 1918 г. до президента Уилсън въз основа на неговите 14 точки. Тогавашният държавен секретар на САЩ — Лансинг, отговаря на 5-ти октомври, че съюзните сили приемат предложението. Започват едни преговори между съюзниците от Антантата... Военните действия продължават! Чак на 7 ноември 1918 г., съглашенците връчват своите условия за примирие на германската делегация, но вече от 18 точки. Тези нови условия, обаче, нямат нищо общо с условията, уговорени между германското правителство и Лансинг, който има мандат от съюзниците в Антантата за това. Граф Оберндорф, пратеник на германското военно командване, заявява на началник — щаба на френската армия — ген. Вейган:

„Ние очаквахме тежки условия, но представените тук са невъзможни. Вие хвърляте Германия в болшеvizъм“.
(„Европейската криза“, стр. 19)

През това време в германските градове Кил, Хамбург, Берлин, Мюнхен, са в пуснати в ход социалистически метежи. Републиката е обявена. Социалистите вземат властта. Кайзер Вилхелм II е принуден да напусне Германия. Накрая германската делегация подписва 18-те точки на примирието, но с уговорката, че ще протестира пред Уилсън, задето неговите 14 точки не са залегнали в основите на примирието. На 11 ноември 1918 г. военните действия спират и откъм двете воюващи страни. С големи усилия германските военни предотвратяват опасността социалистическата революция в Германия да прерасне в болшевишка. С това е спасена, не само Германия, но и Европа от болшеvizма. За сметка на това bankerите-лихвари разпореждат блокада на Германия, докато не подпише наложения от тях „мирен“ договор. Блокадата на Германия трае от ноември 1918 до края на юни

1919 г. — умишлено продължение на една прекратена вече война, с което вече се цели изтощението и унищожението на самия германски народ. Ръководителят на германската делегация Брокдорф-Ранцау подава оставка, тъй като е против политиката на отстъпчивост у новото социалистическо правителство относно съдържанието на „мирния“ договор. На 28 юни 1919 г. германските социалисти подписват „договора“. След това „мирни“ договори са изнудени да подпишат Австрия, България и Унгария. На 23 ноември 1926 година, след приемането на Германия в Обществото на народите, Райхстагът гласува резолюция да се направи предложение в О. Н. или пред арбитражния съд в Хага за издирване и изясняване виновността на участниците в Първата световна война. Никакъв резултат...

АНГЛОСАКСОНСКОТО СТОПАНСКО СХВАЩАНЕ

То прокламира стопански индивидуализъм, материалистично-утилитарен морал, пълна свобода при трудовото договаряне, магазинеро-бакалски манталитет и т.н.

По въпросите на стопанската политика англосаксонското схващане въздига като теория и практика значението на пазара, сиреч търсенето и предлагането. Това обаче, не е нищо друго, освен една вълнообразна игра по повърхността на стопанския живот, която се формира от хората с техните таланти, с техните дарби, но и с техните страсти. Това схващане пропагандира движение на цените на стоките и услугите в зависимост от търсенето и предлагането им. Прокарването на англосаксонското схващане за стопанството означаваше разрушаване на европейската стопанска общност. На практика то се преподава като единствено правилно във всички висши училища на Европа и света. То застъпва следните начала: Първо, върху това, що става стопански на земята, решава господството на пазара. Поради това цената е отговорния регулатор в стопанското предприятие, сиреч произвежда се онзи продукт, който ще има най — голяма реализация на пазара и ще донесе най-голяма печалба за предприятието. Второ, който има финансите, т.е. парите, той владее върху стопанските блага, той ги притежава, той определя производство и потребление. Трето, хора от всякакви народи и раси могат да се заселват там, дето вярват, че са намерили най-доброто място за стопанската си дейност, сиреч там дето производствените разходи са по-малки или транспортът е по-евтин, а печалбите по-големи. Идеята на англосаксонското стопанско схващане е да се произвежда това, което позволява световния пазар, а не онова, що допуска народната общност. То определя политикономията, като наука за богатството, т.е. взема за център на стопанския живот богатството и неговото увеличаване. (Проф. Георги Данаилов, Основни начала на политическата икономия, Пловдив, 1934 г.) Понятието „чиста“ печалба, обаче, не съществува в природата, а

само в общество с антиприродна система на отношения, защото всяка реализация на „чиста“ печалба някъде е за сметка на нечие обедняване и осиромашаване другаде. С тоталитарното налагане на англосаксонското стопанско схващане по целия свят се отрече истинския съзидател на стопанския живот — народната общност.

КАКЪВ Е МЕТОДЪТ НА БАНКЕРИТЕ-ЛИХВАРИ?

По време на мир държавите по света се оправят и без парични заеми, но когато правителствата биват изнудени от банкерите-лихвари да започнат война помежду си, то се налага с шапка в ръце да вземат кредити от тях. Тези „финансисти“ на драго сърце им услужват, тъй като лихвените пари, които банкерите-лихвари им дават в заем, ако действително бяха суверенни правителства щяха всъщност да бъдат техни собствени пари. На практика тези несuverенни правителства срещу взетите от банкерите-лихвари парични заеми им предоставят облигации, лихвите по които се плащат от неведущият данъкоплатец. По този начин подстрекаването, а след това и „финансирането“ на войни между несuverенни правителства се превръща в доходоносен занаят за „печатарите“ на собствените им пари. Локалните войни между несuverенни правителства означават милиони, а световните — стотици милиарди чиста печалба за „печатарите“. Чрез премахването на златното покритие банкерите-лихвари си разчистват път за пускане в обръщение на неограничено количество книжни пари. В американското сп. „Тайм“ от 26 февруари 1979 г. се казва, че САЩ (т.е. Федералният резерв) са напечатали и пуснали в обръщение толкова много книжни пари, че по пазарите на Европа и Далечния Изток хвърчат като конфети 700 милиарда доларови банкноти. 18 години по-късно сп. „Йес“ от февруари 1997 пише:

„Днешният финансов ред никога не се е разминавал така драстично с реалното стопанство. Тук ще посочим един пример: в статистиката отчитаме, че през 1995 г. дневният оборот на обменяната по света валута възлиза на 1300 милиарда долара. Това е тридесет пъти повече от дневния брутен обществен продукт на всички развиващи се държави, взети заедно. Годишният брутен обществен

продукт на САЩ ще стигне на интернационалния финансов пазар само за три дена...”

Докато за 1997 г. общата световна търговия имаше като цяло обем от 5,57 билиона щатски долара, то по световните финансови борси са трансферирани 475 билиона щатски долара! Като пример ще посочим, че вътрешния брутен продукт на ФРГ за същата година се равнява на 2,11 билиона долара. Според една официална справка към 01.08.1998. ФРГ — федерация, провинции и общини взети заедно, имат общо държавни дългове от 2 288 210 710 400 DM. Само за обслужване на лихвите по тези дългове правителството на ФРГ трябва да заделя 80 милиарда DM годишно. През 1968 г. ФРГ имаше държавни задължения към акционерни банки в размер на 117 милиарда DM, което се равнява на 22% от тогавашния брутен вътрешен продукт на страната. През 1998 г., т.е. 30 години по-късно, държавните задължения на ФРГ са близо 2300 милиарда DM, което съставлява вече 61% (!) от БВП на страната. И всичко това се отнася за може би най-добре функциониращата икономика в света!

Тези числа ясно показват какво представляват световните лихвари. С такива колосални суми без всякакво стоково покритие във всеки един избран от тях момент те могат да разорят цели държави за един единствен ден. Неминуемо някой ден мехурът ще се пукне...

Всичко това води до голяма беднотия и мизерия не само в България, но и по целия свят. Така bankerите-лихвари се надяват полесно да подчинят народите под една световна марксистка диктатура. Създаването на Европейския Съюз и предстоящото въвеждане на еврото е още една крачка в тая насока...

СВОБОДА ЛИ?

Свободата е старо средство за поробване на народите. В нейно име платени „революционери“ събориха европейските монархии, за да създадат един обществен ред, значително по-удобен за машинациите на bankerите-лихвари, подсигурен с либерални конституции. Много е вероятно акционерите от американския „Федерален резерв“ да са същите дялови собственици и на „Bank of England“, „Banque de France“, „Banca d'Italia“, германската „Bundesbank“, пък и самата „Българска народна банка“. Днес тези частни акционери управляват и контролират световния банков живот, без да търпят каквато и да е намеса от страна на правителствата. Това всъщност не е нищо друго освен едно световно банкеро-лихварско правителство, което разпорежда на така наречените „национални“ (т.е. несuverенни) правителства дали трябва да водят война или пък да останат неутрални, понеже ръката, която взема назаем винаги е по-слаба от ръката, която дава този заем. С предаването на привилегията за печатане на книжни пари от bankerите-лихвари, либералните и марксистките правителства се принизяват сами до положението на техни прости слуги, а кралете, които все още стоят на европейските си тронове, са се превърнали в едни гумени монарси. Това е жалкото състояние на света, в който живеем днес. Много хора през всичкото това време са прозирали световното мошеничество на bankerите-лихвари. Много хора са се опитвали да извадят истината на бял свят. Но тъй като несuverенните правителства (каквото за съжаление е и днешното българско) са прости слуги на тези световни мошеници, то те просто игнорират фактите. Със силата на световните медии (също слуги на bankerите-лихвари) те, според случая, очернят или осмиват всеки, който прогласи истината за мошеничествата им, ако не се стигне и до физическа ликвидация... Такава за съжаление е историята на един достоен мъж — Луис Макфадън (Louis T. McFadden), бил в продължение на 12 години председател на финансово-валутната комисия в американския конгрес. След подробно разследване на

американската парична система, Луис Макфадън на 13 януари 1932 г. държи една знаменита реч пред Конгреса, в която между другото казва:

„Тук, в нашата страна, имаме една от най-пагубните институции, които светът някога е познавал. Става дума за Управителния съвет на Федералния резерв с неговите федерални банки (Federal Reserve Banks). Някои хора все още наивно вярват, че те са институции на американското правителство. Но те не са правителствени учреждения. Те са частни кредитни монополи, които плякосват американското население, за да обогатят себе си и чуждестранните си клиенти, чужди и наши спекуланти и мошеници, богати кредитори-обирджии... Заради операциите на федералните банки ние днес се намираме в най-голямата депресия, която някога сме виждали. От Атлантическия, та чак до Тихия океан, страната ни е занемарена и обезценена чрез сатанинските манипулации на федералните банки. През цялата ни история като държава не е имало толкова ниско жизнено равнище на американския народ, нито пък народът ни е бил тъй отчаян, както сега. В един от нашите Щати наскоро само за един ден бяха продадени на търг 60 000 жилища и селски имоти... Управителният съвет на федералните банки не се посвени да вложи всички усилия, за да забули своята власт, но истината е, че този управителен съвет пое управлението на САЩ. Той контролира всичко, у нас и в чужбина. Единствено по своя воля образува и разрушава правителства...“

(William Gayley Simpson, „Which Way Western Man“, Yeoman Press, Box 862, Cooperstown, N.Y. 13326, 1978)

Макфадън ясно съзнава, че страшната депресия се създава изкуствено от „ФЕД“, (Federal Reserve Bank) и дванадесетте членувачи в нея банки, че това е един гигантски опит чрез дефлация да се ликвидира средното съсловие не само в САЩ, но и по целия свят,

че американската депресия може да бъде спряна само чрез премахване на Федералния резерв, който я е предизвикал, изваждайки от обръщение 8 000 000 000 доларови банкноти, че американското правителство вече не е нищо друго освен един добре заплатен техен слуга. Ако през 1932 г. американците бяха премахнали федералните банки, голямата депресия щеше да се изпари за една единствена нощ и Втората световна война никога нямаше да се състои. Два пъти въоръжени бандити предприемат атентати срещу Макфадън, но безуспешно. На един банкет, където прави още разкрития, той се строполясва на пода и умира отровен. Правилно ли постъпи, обаче, Мистър Макфадън? Определено не! Защото единичните усилия на един човек, пък бил той и шеф в американския конгрес, не са достатъчни за да се събори тази несправедлива система на обществени отношения, каквато е лихвено-кредитната, налагана подмолно вече няколко столетия. Една несправедлива и подтисническа система може да бъде сразена единствено от друга, по-справедлива и по-ефикасно действаща от нея. Цялата историята на света не е толкова борба между народи, колкото борба между елити. Елити, които намират основание за своето собствено съществуване в самите себе си. Суверенитетът на един народ се състои преди всичко в способността му да организира, съхранява и обновява свой собствен елит и всичко друго е само средства и способности към тази цел.

ЗАЩО СПОРЕД БАНКЕРИТЕ-ЛИХВАРИ ХИТЛЕР Е ЛОШ?

След напълно законното си възкачване на власт в Германия, Адолф Хитлер прокарва закони, с които си обезпечава еднолично ръководство на държавните и обществени дела в страната. Но преди всичко останало, първата му грижа е да ликвидира зависимостта на германското правителство от bankerите-лихвари. Хитлер има ясни планове, облагодетелстващи обикновения човек, хармониращи с природата, космоса и Бога. Той учи своя народ, че истинското богатство не се основава на паричния кредит от bankerите-лихвари, а е резултат от нравствеността и продуктивността на земята и хората. Хитлер учи своите последователи, че политическата независимост е невъзможна без финансова такава. Само за четири години, от 1933 до 1937-ма, той на практика прави германците самостоятелни в производството на стомана, алуминий, петрол и основна индустриална продукция. Грандиозните успехи на Хитлер на общественото поприще карат bankerите-лихвари да обявят война на Германия още на 24 март 1933 г.! Германската валутна политика се развива особено зле след 1919 година, но от 1933 г. нататък тя се променя из основи. Емил Паул — председател на Райхсбанк, пише през 1941 г.:

„Валутата не можеше да се третира като нещо самостоятелно, като нещо отделно от вътрешното състояние на стопанството, а като неразделна част от общото стопанство, чието общо състояние тя отразява“.

Финансистите на националсоциалистическото правителство стигат до простия извод, че валутата като такава трябва да бъде поставена в услуга на стопанската общност, а не обратното:

„Щом в едно стопанство са налице трудовите сили и суровите материали — разсъждава подпредседателят на Райхсбанк — въпросът за финансирането не трябва да бъде пречка за решаването на стопанските задачи.“

(сп. „Нова Европа“ от 18 август 1941).

С тази си валутна политика Германия успява да се отскубне от задушаващата прегръдка на bankerите-лихвари, които с финансово-стопанския си бойкот през 1933 г. се надяват в Германия да се развие една нова инфлация. Вместо това, райхсмарката се превръща в най-твърдата и уважавана валута в света, защото нейна основа и стойност става извършената работа в германското стопанство — валутна политика, идентична с тази на американските колонисти от XVIII век. Хитлеровото правителство успява да елиминира негативните последици от свободното действие на закона за търсенето и предлагането чрез въвеждане на таван за цените на стоките и услугите, а освен това — таван за заплатите на германците. Ето и някои числа дадени от Хитлер в речта му от 20 февруари 1938 г.:

„През 1932 г. целият германски доход (БВП) е възлизал на 45,2 милиарда марки. През 1933 г. той е вече 46,6, а през 1937 е близо 68 милиарда райхсмарки. Промисленото производство през 1932 г. е 37,8 милиарда марки, а през 1937 г. е над 75. В отделните производствени отрасли увеличението е както следва: занаятчийството е дало стока през 1932 за 9,5 милиарда марки, а през 1937 — за 22 милиарда; дребните търговци са продавали продукти през 1932 за 8,7 милиарда, а през 1937 за 12 милиарда марки. До идването на Хитлер на власт безработните германци са били 6,5 милиона души. През октомври 1937 безработните в Германия са вече 470 000 души. Държавните приходи през 1932 възлизат на 6,6 милиарда марки, през 1937 достигат 14 милиарда, за да надминат през 1938 — 17 милиарда марки. Всяко производство е неразривно свързано и с обработването на сурови

материали. Докато в Германия през 1932 са добивани 104,7 милиона тона черни въглища, то през 1937 добивът им е вече 184,7 милиона тона. През 1932 добивът на желязна руда е бил 1,3 милиона тона, а през 1937-ма е вече 9,6 милиона тона. За поддържане и строеж на пътища през 1932 г. в Германия са изразходвани 440 милиона марки, през 1937 — 1450 милиона марки; германските корабостроителници през 1932 са имали поръчки за 22 000 бруторегистъртона, а през 1937 само за цивилното корабоплаване поръчките са за 1 120 000 бруторегистъртона.“

Подобреното материално положение на германския народ и полаганите грижи за неговото здравно укрепване се отразяват и в увеличения брой на ражданията: през 1932 г. в Германия са се родили 970 000 деца, а през 1937 г. — 1 270 000. Гигантската борба, която се разгръща между Хитлер от една страна и банкерите-лихвари от друга, е всъщност борба между две политико-финансови доктрини — лихвено-кредитната на банкерите-лихвари и доктрината за организираната мощ на производителните сили, практикувана в Германия след 1933 г.

БАНКЕРИТЕ-ЛИХВАРИ И ВТОРАТА СВЕТОВНА ВОЙНА

„Добре стана, че войната избухна само 6 години след установяване на Хитлеровия режим, а не след 36 години например.“

„Хитлер не желаше война. Това беше в съгласие с публичните декларации на Хитлер, направени по повод предстоящия конгрес на партията през есента на 1939 г., провъзгласявайки го за «Конгрес на мира».“

Невил Хендерсън
британски пълномощен
министър в Берлин (1937–
1939).

Онова, което платените историци и световни медии наричат Втора световна война не може да бъде схванато и разбрано, ако се разглежда откъснато от това, което става преди, по време и след края на Първата световна война. Защото самите банкери-лихвари са в състояние на една постоянна война с народите по целия свят. Определено, следвоенна Германия е била голямо разочарование за световните финансисти и зидари. Тя не се превръща, както те са се надявали, в работилница на тяхната комунистическа революция. Напротив, получава се точно обратното! След 1933 г. Германия става най — голямото препятствие за всякакво по-нататъшно разпространение на комунизма в Европа. И до днешен се налага в световен мащаб гледището, че Втората световна война започнала с умишлено провокирания от Англия въоръжен конфликт между Германия и Полша. Нещата стоят другояче! Със сигурност началото на Втората световна война може да се датира с разгръщането на

„гражданската война“ в Испания през 1936 г. Една война щедро финансирана от банкерите-лихвари, но безрезултатно. Революциите като явление не идват от нищото. Те се организират и направляват от професионални агитатори, които дърпат конците на „революцията“ посредством добре платени терористи. Съществен елемент в испанската комунистическа революция са така наречените международни бригади, съставени от комунисти, авантюристи, криминално проявени елементи и всякаква друга измет. Същите тия по команда обявяват през октомври 1936 г. град Барселона за столица на съветските западноевропейски републики. Плановете им търпят пълен провал благодарение решителната намеса на Германия и Италия, които подкрепят испанския патриот — генерал Франко. Тогава се намират достатъчно храбри и доблестни мъже, които осуетяват банкеро-лихварските замисли, насвиват „революционерите“ и в продължителна борба ги унищожават напълно. След фиаското в Испания банкерите-лихвари започват сериозно да разсъждават върху едно ново световно кръвопролитие. Със сигурност решението за затриване на Германския Райх е взето през 1936 г. Пет години по-късно, през 1941-ва, председателят на „Американската лига за мир“ — Теодор Кауфман, близък приятел и съветник на тогавашния американски президент Рузвелт, пише цяла една книга под надслов:

„Германия трябва да бъде унищожена“.

В тази книга присъствува една карта, на която цялата германска земя е разпределена между съседите на Германия. Според Кауфман самият германски народ трябва да изчезне от лицето на земята, като 20 000 лекари трябвало да стерилизират сто милиона германски жени, мъже и деца. Това мероприятие трябвало да бъде проведено под надзора на англосаксонците. След 1936 година вече не се говори само за унищожение на държавния строй, създаден в Германия от Хитлеровата администрация, а за унищожението на самия германски народ.

Независимо, че дори една диктатура в Германия си е нейн вътрешен проблем, а не работа на други държави, Хитлер не взема властта с революция или насила, а става Райхсканцлер по съвсем

законен и демократичен път. На изборите през юли 1932 в Германия партията на Хитлер взема 230 мандата в Райхстага с 38% от гласовете. За комунистите гласуват 14% от участвалите в изборите. Никоя друга партия, освен тази на Хитлер, не е в състояние да сформира кабинет. Поради това Хитлер изисква от райхспрезидента Хинденбург поста на Райхсканцлер, но той му отказва. В края на 1932 в Германия се провеждат отново избори, на които комунистите вземат 17% от всички гласове и вече трескаво се приготвяват за въоръжено завземане на властта в Германия. Rote Front разполага с близо милион въоръжени бойци за тази цел. Положението е повече от критично. Един след друг се редуват най-различни коалиционни кабинети. Стопанството е в пълен хаос. Седемте милиона безработни германци стават все по-радикални. Тогавашният канцлер — генерал фон Шлайхер умува върху следния вариант: разпускане на Райхстага и отсрочване на едни нови парламентарни избори за неопределено време. Тогавашната германска конституция, обаче, разпорежда в този случай парламентарни избори в тримесечен срок. Всички други партии се обявяват против нарушаването на конституцията. Профсъюзите заплашват с генерална национална стачка. В този момент шефовете на двете най-добре представили се партии след тази на Хитлер — социалдемократическата и партията на католическия център, отиват да убеждават Хинденбург, че е по-добре да направи Хитлер Райхсканцлер, отколкото Шлайхер да наруши конституцията. Райхспрезидентът няма друг изход и назначава Адолф Хитлер за Райхсканцлер на 30.01.1933. Такова развитие на събитията не могат да приемат единствено шефовете на комунистическата партия. Комунистическият терор по улиците на Германия се засилва. Хитлер иска от Райхстага специални правомощия за срок от четири години за да се разправи с тях и ги получава с голямо мнозинство. Новото правителство взема незабавни мерки срещу комунистическата конспирация. Всички комунистически функционери са арестувани. Иззети са огромно количество оръжие и боеприпаси, достатъчни за въоръжаването на няколко дивизии. През ноември 1933 г. Хитлер запитва германската нация дали одобрява политиката му и 92% от участвалите в референдума отговарят с „Да“. Всяка година Хитлер дава отчет за своите действия пред Райхстага. През март 1936 г., т.е. след три години хитлерово управление, германците одобряват

политиката му с 98,47% в един национален референдум. Най-голямото изопачаване на историческата истина е да се определя управлението на Хитлер като диктаторско. Цялата германска нация вярва на Фюрера. Само за няколко години на поста Райхсканцлер на Германия, той става най-популярния държавник в германската история.

Ето как Хитлер говори на своя народ:

„Аз нямам нито селски имот, нито феодално владение. Аз се застъпвам за селянина, защото зная, че върху него лежи основата на германската сила. Без него Германия ще загине. Аз се застъпвам за въоръжаването на германския народ, не защото съм акционер. Аз вярвам, че съм може би, единственият държавник на света, който няма никаква банкова сметка. Аз нямам никакви акции, нямам никакво участие в каквото и да било предприятие, не получавам никакви дивиденди. Аз не служа на никакъв работодател, на никакъв работотърсец и на никакво съсловие. Аз служа изключително на германския народ. Това, което искам е: моят народ да стане силен и да пребъде такъв на тоя свят. Това е моята воля!“

(сп. Родина, кн.4, г.І, София, юний 1939 г.)

Петнадесет години Германия живее под наредбите на Версайския „мирен“ договор. Резултатите, както е известно, са съсипателни за германския народ. Въпреки осъзнатата от всички невъзможност да бъдат продължени репарационните плащания, въпреки голямата стопанска криза, която владее света и особено тежи над Германия, през лятото на 1932 г., с Лозанската спогодба, е наложено на Германия да заплати като „заключително“ плащане — три милиарда златни марки.! С встъпването си на власт, Хитлер отказва да плаща. След това едно след друго са премахнати всички задължения и ограничения, които са наложени на Германия във Версай.

На 16 март 1935 г. е издадена прокламацията за всеобща военна служба. С този си акт германското правителство отхвърля

задължението да държи до сто хиляди бойци армия. На 7 март 1936 г. последва възвръщането на Рейнската област към пределите на Германия. На 30 януарий 1937 г. Хитлер заявява:

„Оттеглям най-тържествено подписа на Германия в наложеното на едно слабо правителство, въпреки неговото съзнание, изявление, че Германия е виновна за европейската война.“

В пълно зачитане на правото за самоопределение на народите, Австрия се присъединява към Германия на 13 март 1938 г. На 1 октомври 1938 г., в резултат на Мюнхенската спогодба от 30.09.1938 г. между правителствата на Англия, Германия, Франция и Италия, отпадат ограниченията на Версайския и Сен-Жерменски договори, които поставят граници между немците от Судетите, Германия и Австрия. Втората световна война няма нищо общо с границите на Полша и нейната независимост, както се опитват да обясняват платените историци и медиите на банкерите-лихвари. Това е война между две парични системи! Още на 24 октомври 1938 г. Хитлер прави чрез райхминистъра на външните работи — фон Рибентроп, мирно предложение на Полша, в което той признава полските граници такива, каквито са били тогава, като в замяна иска транзитни права за сухопътно и железопътно преминаване от Германия до Източна Прусия и обратно. На 5 януари 1939 г. Хитлер провежда среща с външния министър на Полша — Бек. Полша все още не е дала отговор на германското мирно предложение. Затова Хитлер заявява, че германското правителство изоставя искането за железопътна връзка и ще се задоволи със сухопътна връзка между Германия и град Данциг. Той дава разяснения на Бек, че тази сухопътна връзка няма да представлява никаква пречка за евентуални — настоящи или бъдещи, пътища и железници. Те просто ще пресичат сухоземния път чрез виадукти и подземни тунели. Мирните германски предложения към Полша от 24 октомври 1938 г. и 5 януари 1939 г. несъмнено доказват, че Хитлер цени по-високо мира от удовлетворяването на германските териториални претенции. Тези две мирни предложения предизвикват огромно объркване сред финансовите среди в Лондон, Ню Йорк и

Париж. Банкерите-лихвари виждат съвсем ясно как завинаги ще изгубят и последната възможност да пуснат в действие една нова световна война. В името на мира Хитлер е бил готов да се откаже от безспорна немска земя, обитавана от немци, макар да е имал напълно законното право да настоява за тази земя, тъй като тя е присъединена към Полша след 1918 г., в пълно нечитане на правото за самоопределение на народите, за което уж Англия и Франция се били борили.

През месец март 1939 започва една подла дипломатическа комбинация между Лондон и Варшава. На 17 март английският министър — председател Чембърлейн се обявява открито за една противогерманска политика; на 24 март германският посланик във Варшава съобщава за непрекъснати посещения на английския посланик в полското външно министерство от няколко дни насам. В резултат на това Варшава изведнъж започва да тълкува германските мирни предложения от 24.10.1938 и 05.01.1939 г. като „заплашвания“ и да държи предизвикателен език; на 31 март 1939 Чембърлейн прави пред Камарата на общините в английския парламент официална декларация, с която дава на Полша *carte blanche* срещу Германия.

По този повод, английският секретар на държавното съкровище — Джон Саймън, казва нещо много знаменателно в речта си пред Камарата на общините на 3 април 1939:

„... Декларацията възвестява окончателно установения курс на нашите действия, ако такива станат нужни: след това решение връщане назад не може да има.“

(„Сто документа към предисторията на войната“ — издание на Германската информационна служба)

Англия дава едностранни гаранции на 13 април 1939 г., и на Румъния, и на Гърция, с което потвърждава тезата на германското правителство за английското обкръжаване на Райха. На 28 април 1939

г. Фюрерът държи една историческа реч в Райхстага, в която между другото се казва:

„През време на цялата ми политическа дейност аз застъпвах винаги идеята за създаване на едно тясно германо-английско приятелство и сътрудничество. Аз намерих в моето движение безброй единомислящи. Може би заради това мое становище те станаха мои привърженици. Това желание за германо-английско приятелство и сътрудничество, не само че отговаря на моите чувства, които имам поради общия произход на нашите два народа, но и на моето съзнание за необходимостта от съществуването на Британската империя в интерес на цялото човечество. Никога не съм дал повод за съмнение, че виждам в съществуването на тази империя един безкрайно ценен фактор за цялата човешка култура и стопанство. Какъвто и да е начинът, по който Великобритания е спечелила своите колониални владения — аз знам, че всичко това стана със сила и много често със брутална сила — то все пак ми е напълно ясно, че никоя друга империя не се е създала по друг начин, и че в края на краищата историята преценява по-малко методите, отколкото успехите. И то не като успех на методата, а в смисъл на общата полза, която произлиза от една такава метода. Англосаксонците извършиха, безспорно, в този свят една неизмерима колонизаторска работа. Тази работа се радва на моето искрено възхищение. Мисълта за разрушаване на това дело ми се струва, от една по-висша гледна точка, само като изблик на човешки херостратизъм, но този мой искрен респект пред това постижение не означава отказ от осигуряването на живота на народа ми. Аз смятам, че е възможно, да се създаде едно трайно приятелство между германския и английския народ. Смятам, обаче, за невъзможно да се създаде едно трайно приятелство между германския и англо-саксонски народ щом като също тъй и от друга страна не е налице

съзнанието, че освен английските, съществуват също така и германски интереси; че както за английските държавници запазването на британската световна империя е съдържание и цел на живота, за германците — това са свободата и запазването на Германския Райх. Едно, наистина, трайно приятелство между двете нации е мислимо само при наличността на предпоставката за взаимно зачитане“.

„Когато Германия стана националсоциалистическа и с това започна нейното възраждане, направих по личен почин, преследвайки моята неотклонима приятелска политика спрямо Англия, предложението за доброволно ограничаване на германското морско въоръжение. Това ограничение предоставяше, впрочем, волята и убеждението, че между Англия и Германия не би била възможна никога повече една война. Тази воля и това убеждение аз притежавам и днес. Трябва, обаче, да констатирам че политиката на Англия, неофициално и официално, не оставя никакво съмнение, че в Лондон това убеждение не се споделя повече, а напротив, там са на мнение, че ако Германия би била въввлечена в какъвто и да е конфликт, Великобритания би трябвало да заеме винаги позицията срещу Германия. На войната срещу Германия, значи, там се гледа като на нещо, което се разбира от само себе си...“

На 25 май 1939 германският генерален консул в Ню Йорк изпраща една телеграма до Външното министерство на Райха, от която се вижда, че американските финансови среди са вече наясно с предстоящата война на Англия срещу Германия:

„Виден американски търговец, след завръщането си от едно пътуване до Европа, изказал поверително пред приятели впечатлението си, че понастоящем съществувала опасност за война много повече от страна на Англия, отколкото от страна на Германия. Днес английското

правителство било окончателно решено да ликвидира с неотслабващата международна обтегнатост, опасна за Империята, и щял да бъде използван първия повод, който Германия би дала, за да се наложи едно разрешение. Предпоставка за това щяло да бъде само успешното сключване на пакт със Съветска Русия. Поверителното съобщение биде придружено със съвет, по възможност, по-скоро да се направят нужните разпореждания, отговарящи на това положение.

Търговецът говорил за месец септември като за най-благоприятно време за английската акция, докато други съобщения от Уол Стрийт сочат малко по-късен срок, към октомври. Неотдавнашното изявление на английския пазител на държавното съкровище пред Камарата на общините, което предупреждава английския търговски свят да не влага повече капитали в американски ценни книжа, за да попречи на произлизащото от това оголване на английския пазар на капитала, в близките до Уол Стрийт кръгове се смята като потвърждение на това схващане.“

(Сто документа към предисторията на войната)

Нито Англия, нито Франция, се показват готови да вразумят Полша в нейното предизвикателно държание спрямо Данциг и Германия. Хитлер против волята си е принуден да сключи пакт за ненападение между Германия и болшевишка Русия, но и тогава Англия не предприема нищо за да упражни влияние върху Полша по посока на въздържане. Напротив, Чембърлейн заявява, че Полша и занапред ще се радва на своето неограничено пълномощие. На 25 август 1939 английското и полското правителство сключват договор за взаимно подпомагане. Това е възловият момент за разбирането на германополската криза. В чл.1 на този договор се казва дословно:

„Ако една от договорните страни бъде заплетена във враждебни действия с една европейска сила, и то

вследствие на нападение от последната върху договорната страна, то другата договорна страна ще даде веднага всяка подкрепа и всяка помощ, която е в нейна власт, на въвлечената във враждебни действия договорна страна.“

(100 документа към предисторията на войната, стр. 203)

След като германското правителство е изнудено с оръжие в ръка да защитава германското малцинство на полска територия и германския град Данциг (общо 1,5 милиона души), то две седмици по-късно съветската армия заема два пъти повече полска територия откъм изток. На 03.09.1939 Англия обявява война на Германия, но не обявява война на СССР, нито две седмици по-късно, нито когато и да е, макар да е вече налице англо-полския договор за взаимно подпомагане между Англия и Полша от 25.08.1939. Именно този договор е най-важното доказателство, че Полша е повод, а не причина, за въвлечане на Германия в нова световна война. Вестник „Ню Йорк Таймс“ от 24 септември 1939 съобщава, че още преди подписването на пакта за ненападение между Германия и СССР, посредством британския посланик в Берлин, Хитлер достатъчно ясно посочва, че при евентуална война с Полша руснаците ще окупираат много по-голяма част от нея, отколкото Германия. Фюрерът се надява, че английското правителство ще върне при това положение поляците на масата за преговори с Германия. Английските слуги на банкерите-лихвари не предупреждават Полша...

(Fred Josef Irsigler, Schluss mit Inflation, Deflation, Hochzins und Krieg, Winberg, Sued-Afrika, 1986).

На 6 октомври 1939 Хитлер отправя апел за спиране на военните действия и отпочване на мирни преговори. Без особен резултат...

За банкерите-лихвари Втората световна война трябваше да продължи колкото се може по-дълго, защото всеки един ден от нея е в истинския смисъл на думата бомбен гешефт за тях. Колкото повече разрушения се причиняват, толкова по-големи са „чистите“ печалби на интернационалните банкери — най-напред чрез гигантско

вѳорѳжаване на воюващите дѳржави; после чрез огромните разходи по време на войната; и накрая чрез нечуваните разходи за поправка на пораженията. Това доведе до едно тройно задлъжняване на всички участници във Втората световна война към банкерите-лихвари. От това произлизат лихвени доходи, в размер, какъвто банкерите-лихвари при никакви други обстоятелства не биха могли да постигнат.

Войната трябваше да бѳде удѳлжена с почти шест години за да се облагодетелствуват банкерите-лихвари с освободени от данѳци милиарди долари, да се намали силата и числеността на белите народи, да се създаде израелска дѳржава, да се направи СССР втора световна сила и да се натрапи марксистка диктатура на 2/3 от света.

Двете световни войни са и расов проблем. Белите нации, поради своята креативност и съзидателност, са сериозна пречка за установяване на единна марксистка диктатура по целия свят, за разлика от цветните раси, които са свикнали на диктатури и робство и не представляват съществен проблем за банкерите-лихвари. В съзнание за своето духовно и културно превъзходство белите народи никога не биха се примирили с егалитарното равенство и едно наложено им от световните финансисти лихварско робство. И така банкерите-лихвари решават да отстранят това препятствие, като периодически вкарват белите нации във взаимноизтребителни войни, а в годините на „мир“ ги притѳпяват с марксистка и либерална пропаганда, омаломощавайки оцелялата им младеж посредством наркотици, секс и дегенеративна музика. Събитията от последните 80–90 години по безспорен начин потвърждават една такава теза. Преди Първата световна война белият човек е бил неоспорим господар на света. Днес бялата раса навсякъде е в отстъпление, а дѳржавите в които живеят бели популации са застрашени от ядрено унищожение. Делът на бялата раса спрямо цялото население на земята е спаднал от 1/3 през двадесетте години на ХХ-ти век на 1/12 през 90-те години на същия и продължава да намалява.

КАК И ЗАЩО БАНКЕРИТЕ-ЛИХВАРИ СЪЗДАВАТ БЕЗРАБОТИЦА?

Несуверенните правителства често декларираат, че се борят с безработицата. Всъщност, безработица не би трябвало да съществува, защото работата е нещо налично, в изобилие и навсякъде. Накъдето и да се обърнем, ще видим работа в изобилие, дори твърде много работа! И това постоянно изобилие от работа няма да се промени, докато има хора на земята. Защо? Защото работата не е нищо друго освен създаване на блага. А благото е нещо, което удовлетворява нуждите! Това добре, обаче нуждите на хората са безчетни... С една дума: работата е нещо, от липсата на което хората най-малко трябва да страдат. Така наречената „безработица“ съществува единствено поради обстоятелството, че bankerите-лихвари посредством своята лихвено-кредитна система не допускат всички хора до изобилието от работа. Това става, като създават една изкуствена липса на пари чрез отнемане на емисии от обръщение. Те правят така, че не всички хора да имат възможност да получат платено занимание. Така наречената безработица е всъщност недостиг на пари, безпаричие. С такива действия bankerите-лихвари постигат дефлация на труда, другояче казано — евтина работна ръка.

НО КАК НА ПРАКТИКА БАНКЕРИТЕ- ЛИХВАРИ ИЗВЛИЧАТ ПЕЧАЛБА ОТ БЕЗРАБОТИЦАТА?

Когато работещите сами се продоволствуваха, всичко което им беше необходимо за живот, те си го произвеждаха или доставяха сами. По този начин заплащането не беше никакъв проблем. Защото заплатата на всеки един работещ поотделно беше резултата от неговия труд. С напредването на индустрията в стопанския живот на хората, започна да се разгръща и разделението на труда. Така много малко работещи са в състояние да предприемат нещо с резултата на своята работа, защото повечето от тях вече създават продукти, които имат стойност за другите хора, но не и за тях самите. И за да могат тези работещи да си осигурят заплатата в едно индустриално стопанство с развито разпределение на труда, то на тях им е необходимо едно доказателство — удостоверение за извършена работа, потвърждаващо правото за равностойно възнаграждение в материални и нематериални блага. Парите, които работещите получават след свършена работа, представляват такова едно удостоверение. Паричната заплата все още не е възнаграждение, а само средство за купуване на стоки по избор. Единствено посредством тези пари всеки достига до своето възнаграждение. И така, в днешното индустриално стопанство само притежаващият парична заплата може да осъществи своето право на възнаграждение. Целта на всеки емисионен институт би трябвало да се заключава в това да поддържа поверената му валута и навсякъде да запазва нейната пълна стойност и равен курс. В едно стопанство с развито разпределение на труда, първостепенна задача и основна функция на банките би трябвало да бъде грижата да осигурява налични парични заплати там, където са необходими. Сиреч банките би трябвало да бъдат финансови институти, чиято главна задача е да са в услуга на хората, учреждения с изключително социални функции, а техен шеф да е самият суверен. В противен случай държавата като

такава се превръща в една куха форма, без мисъл и идея за собственото си съществуване. Банкерите-лихвари имат съвсем други интереси. Те снабдяват стопанството не според обществените му нужди, а изключително според собствения си лихвен интерес. С това те блокират паричните заплати на известен кръг работещи и по този начин им отнемат и работата. Банкерите-лихвари целенасочено дават лихвени заеми само на онези, които постигат големи печалби, а не на предприемачите, създаващи най-вече работни места. Поради това те са най-сериозните причинители на безработица. Несуверенните правителства създават впечатление на околните, че се борят с безработицата, като увеличават бюджетния дефицит. Това добре, обаче държавните дългове, които се трупат за покриването на бюджетния дефицит, трябва да бъдат изплащани и то с лихвите. И понеже дълговете няма как да бъдат връщани, освен чрез събиране на данъци, то правителството, ще не ще, повишава данъците. Повишаването на данъците пък води до още по-голямо натоварване на производствата и впоследствие докарва още повече фалити на предприятия, а оттам и по-висока безработица. В резюме: Колкото повече едно несуверенно правителство задлъжнява към bankerите-лихвари, уж за да овладее безработицата, толкова по-голяма става армията от хора, търсещи работа.

ПОЛОЖЕНИЕТО В БЪЛГАРИЯ

Без каквито и да е изменения тази практика се налага и в България от 1944 г. насам. Ето някои щрихи от тъжната българска картинка. През месец май 1989 г. комунистическото правителство по указание на банкерите-лихвари издава в Държавен вестник един „Правилник за работа на банките“, с който на дело се отваря път за превръщането на държавните авоари в частни. Вече „юридически“ подготвени за ограбването на българите, банкерите-лихвари пуцат в действие сценария „10-ти ноември“. Целта — отвличане на вниманието от същността на банкеро-лихварските мероприятия. В какво се заключават те: игри с курса на западните валути, което доведе до невиджана сиромашия грамадно мнозинство от българския народ; страхотна инфлация — през 1999 г. несuverенното българско правителство извърши смяна на инфлиралите пари с нови в съотношение 1000: 1, което на математически език означава че самите власти в България признават минимум 100 000% инфлация за периода (1989–1999); ООД-та, финансови пирамиди, държавни пари, давани като необезпечени банкови кредити на частни лица и т.н., и т.н. Днес съществува едно частно предприятие, известно като „Банкова консолидационна компания“, което контролира целият финансов живот в страната. В това предприятие например, по данни от Държавен вестник, участват лица като — Иван Костов, Емил Хърсев, Добри Жотев и мн. др. Как стана така, че едно частно предприятие на акционери, днес се поставя над съд, правителство и държава в нашата Родина? Това положение се гарантира от задлъжняването на държавата към частното акционерно дружество, известно като „Българска народна банка“. Ето и един красноречив пример: според официален бюлетин на българското правителство за държавен бюджет 2000 очакваните приходи на българската държава са общо: 8531 млн. лв, а очакваните разходи — 10 484 млн. лв. (<http://government.bg>). Съвсем съзнателно обаче правителството пропуска да извести българските данъкоплатци какъв бюджетен дефицит прави това! А сметката е

проста: $8531 - 10\,484 = -1953$ млн. лв. Това е почти два милиарда лева! Около 19%! И кой ще покрива този дефицит? Обикновеният, нещастен българин, разбира се!

Така е замислена схемата на световното лихварство — „модерното робство“, както гениално се изразяваше американският поет Езра Паунд. Големият дефицит поражда необходимостта от паричен заем. Частното акционерно дружество „БНБ“ напечатва едни пъстри хартижки и ги дава като заем на несuverенното българско правителство, но и срещу съответната лихва. В действителност, акционерите от БНБ знаят много добре математическата невъзможност за изплащане на така създадените държавни дългове, но те не държат на връщането им, а на изплащането на лихвите по тях. Те нямат интерес държавата да съумее да си изплати дълговете, за да могат вечно bankerите-лихвари да получават лихви от своя длъжник. И се стига до едно такова положение поданиците на една държава с несuverенно правителство да работят като роби за частни акционери от едно частно предприятие, в случая БНБ.

Българи, погледнете собствените си български левчета!

Някъде да се забелязва, че те са издадени от орган на българската държава? Пък и монетите?

Източник: ???

Издание:

Д-р А. Радославов. Лихвата е кражба

Германия—България, юли 2001 година

Die Zinsen sind Diebstahl von Dr. A. Radoslavov. Teil I

Verlag Nationaler Widerstand. Sofia, 2001

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.